

นางชฎา

ดัดแปลงจากนวนิยายของ ภาคินัย

ดัดแปลงเป็นบทละครเวทีโดย อนุรักษ์ รัตนชัยวงศ์และพรธาดา อภิชาติบุตรพงศ์

องค์หนึ่ง

ฉาก 1 บ้านทรงยุโรป เวลาเย็น
ตัวละคร ชมพู, เตชิต, นวลพรรณ

- ในห้องรับแขกของบ้านสองชั้นสไตล์ยุโรปโบราณที่ปิดร้างมานานปี มีประตูทางเข้าบ้านอยู่ทางซ้าย (DR) พื้นฝั่งหน้าต่างเป็นยกพื้นเตี้ย (US) ชูรับแขกขนาดไม่ใหญ่นักอยู่ทางฝั่งขวาและมีผ้าคลุมไว้ (DL) นอกนั้นไม่มีอะไรเลย ใกล้กันมีประตูไปสู่ครัวและบันได
- มีเสียงรถแล่นเข้ามาจอด ตามด้วยเสียงคนพูดคุยกัน

ชมพู (O.S) สวีตตี้คะ ต้องขอโทษด้วยนะคะที่นัดมาเวลาเย็นแบบนี้
เตชิต (O.S) ผมใจร้อนนะครับ อยากเห็นบ้านเร็วๆ
นวลพรรณ (O.S) ไม่เป็นไรคะ ไม่ต้องเกรงใจ

- มีเสียงพวงกุญแจและเสียงไขกุญแจดังขึ้น นวลพรรณเปิดประตูเข้ามาและเปิดไฟ เธอมองรอบๆ แวบหนึ่งก่อนจะหันไปทางประตู

นวลพรรณ เชิญคะคุณ เดินดูได้ตามสบายเลยนะคะ

- นวลพรรณเดินไปเปิดหน้าต่าง เตชิตกับชมพูเดินเข้ามา สายตาของเตชิตบอกความพอใจตั้งแต่แรกที่เห็นตัวบ้าน เขาออกเดินดูรอบๆ ขณะที่ชมพูมองสำรวจไปทั่วๆ ยังดูไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร

นวลพรรณ (เดินไปหยุดหน้าประตู) ห้องครัวอยู่ทางนี้คะ

- เตชิตยิ้มให้ชมพูแล้ว เดินไปดูทางประตูที่นวลพรรณบอกอย่างกระตือรือร้น

ชมพู (กับนวลพรรณ) บ้านไม่มีคนอยู่มานานแค่ไหนแล้วคะ?

นวลพรรณ สามปีกว่า...เกือบสี่ปีเห็นจะได้คะ

ชมพู่ (แปลกใจ) สภาพยังดีอยู่เลยนะคะ ไม่คิดว่าจะถูกปิดมานานขนาดนั้น
นวลพรรณ คงเพราะเจ้าของบ้านเพิ่งอยู่ได้ไม่นานมั้งคะ อยู่ได้ไม่ถึงปีก็ย้ายออก
ชมพู่ ทำไมล่ะคะ?
นวลพรรณ คือ...

- นวลพรรณอีกอึกเล็กน้อย พอจะตอบ เติชิตก็กลับเข้ามาขัดจังหวะ

เติชิต นี่ชมพู่ ข้างหลังมีห้องครัวเล็กๆ ขนาดกำลังดีเลย ส่วนข้างบนมีห้องนอน ห้องเก็บของแล้วก็ห้องเล็กๆ
คงเป็นห้องพระ ผมชอบนะ ชมพู่คิดอย่างไร?

ชมพู่ ตัวบ้านก็โอเคค่ะ แต่ชั้นว่ามันอยู่ลึกไปหน่อย เข้ามาจากถนนใหญ่ตั้งเยอะ แถมใกล้ๆ กันก็ไม่มีบ้าน
คนเลย มันเงียบๆ ยังไงก็ไม่รู้

เติชิต เงียบก็ดีไม่ใช่หรือ? เวลาคุณนักเขียนทำงานจะได้มีสมาธิล่ะครับ

ชมพู่ แล้วถ้าวันไหนคุณผู้จัดการกลับดึกล่ะคะ? ชั้นอยู่คนเดียวมันก็หิวๆ นะ

เติชิต ไม่ต้องกลัวหรอกชมพู่ คุณรู้สึกแบบนั้นเพราะสภาพของบ้านที่มันปิดร้างไว้มากกว่า แคเราทาสี
ตกแต่งใหม่ มันต้องน่าอยู่มากแน่ๆ

ชมพู่ เมื่อกี้คุณนวลพรรณบอกว่าเจ้าของเดิมเค้าอยู่ที่นั่นได้ไม่ถึงปีเอง เพราะอะไรหรือคะ?

นวลพรรณ คือ...ภรรยาเจ้าของบ้านนะคะ แกไม่ชอบที่นี่ แกป่วยบ่อยแล้วก็มีเรื่องให้ไม่สบายใจอยู่ตลอด แกเชื่อ
ว่าเป็นเพราะบ้านหลังนี้

ชมพู่ ยังไงหรือคะ?

นวลพรรณ ดิฉันก็ไม่ทราบแน่ สามมิติชั้นทำงานให้กับเจ้าของบ้านนี้ค่ะ เขาเล่าให้ฟังแค่นี้ สุดท้ายเจ้าของบ้านเลย
ตัดสินใจย้ายครอบครัวไปอยู่เชียงใหม่

เติชิต คงเป็นเรื่องความรู้สึกส่วนตัวนะ ไม่เกี่ยวกับบ้านหรอก อย่าคิดมากเกินไปชมพู่

ชมพู่ แหม เตะคะ เราจะซื้อบ้านทั้งที ก็ต้องคิดมากสิ ถ้าเป็นสื่อผังรองเทาก็ว่าไปอย่าง

เติชิต (ต่อทันที) ไม่ต้องคิดเยอะ ถูกใจก็ซื้อเลยใช่ไหมล่ะ?

ชมพู่ รู้ทันตลอดเลยนะ

เติชิต รู้ใจต่างหากล่ะ

- ชมพู่ตีแขนเติชิตอย่างเขินๆ นวลพรรณอดยิ้มตามไม่ได้

นวลพรรณ พวกคุณคงจะมองหาบ้านไว้เป็นเรือนหอสินะคะ?

เติชิต ใช่ครับ (สบตาชมพู่) เรากำลังจะแต่งงานกันต้นปีหน้า (ยิ้ม) อีกไม่กี่เดือนแล้ว

- สิ้นคำของเติชิต พ้าผ่าเบรียงดังสนั่นจนทุกคนตกใจ ไฟในบ้านกระพริบ 2-3 ครั้ง ตามมาด้วยเสียงฝนตก

นวลพรรณ อะไรกัน อยู่ดีๆ ฝนก็ตก เมื่อกี้ฟ้ายังเปิดอยู่แท้ๆ

เตชิต ฟ้าคงเป็นใจ อยากให้เราอยู่ที่นี้นานๆ

ชมพู่ แหม นี่จะเอาให้ได้เลยใช่ไหมเนี่ย? แน่ใจแล้วหรือ?

เตชิต ผมชอบที่นี่จริงๆ นะ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเพราะอะไร มันเหมือนมีอะไรบางอย่าง บอกผมว่าเราต้องอยู่ที่นี่

นวลพรรณ ว่าแต่คุณสองคนมาเจอบ้านนี้ได้ยังไงคะ? เจ้าของบ้านเค้าเคยลงประกาศขายในหนังสือพิมพ์ไว้ตั้งหลายปีมาแล้ว แต่ไม่เห็นมีใครสนใจ

เตชิต เป็นเรื่องบังเอิญมากครับ เมื่ออาทิตย์ก่อน ผมกับชมพู่ไปงานคืนสู่เหย้าที่มหาวิทยาลัย ตอนขากลับไม่รู้อะไรมาตลใจให้ผมเลี้ยวเข้าทางลัดแล้วก็ดันมาหลงอยู่แถวนี้ ชั้ววนไปวนมาตั้งนาน แล้วก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งกวักมือเรียก แล้วก็ชี้มาทางนี้ พอผมขับรถตามมาก็เจอกับบ้านหลังนี้พอดี

นวลพรรณ ผู้หญิง? ใครหรือคะ?

เตชิต ไม่รู้เหมือนกันครับ เราไม่ได้คุยกัน

ชมพู่ เธอเดินมาทางนี้แล้วก็หายไปไหนไม่รู้ค่ะ

นวลพรรณ แปลกจัง ปกติแถวนี้ไม่น่ามีผู้หญิงมาเดินกลางค้ำกลางคืนได้

เตชิต (แก้มิ่งทำหน้าจริงจัง) หรือเค้าจะ...ไม่ใช่คน?